

Áo Dài Em Bay Chiều Lộng Gió

Em ơi! Gió lạnh! Lạnh vô cùng! Gió ở hành lang, em biết không? Anh thả hồn anh bay với gió...Anh nhìn theo gió...Gió mênh mênh!

Anh ở đâu đây, em đã biết. Một người vong quốc, gió bên tai. Buồn không tụ lại nơi tường đá / mà gió bay xa tới biển ngoài...

Tới biển, nghĩa là ra với biển, rồi thì hết biển, Cổ Hương chẳng? Nếu mà được thế, anh về lại / thấy lũy tre và em, cố nhân!

Thấy lũy tre và...đếm thập niên...dẫu bao nhiêu cũng nợ và duyên! Duyên là đã gặp em hồi đó / và nợ, anh còn nợ mãi em!

Nợ...mái Đình xanh...xanh sắc rêu
Nợ...trúc xanh em...em diễm kiều
Em đứng một mình, em đã đẹp
Em chưa đôi bạn, có quyền kiều!

Cầu Thệ Thủy mình chưa ngồi xuống. Dải Tương Giang ai biểu hai bờ! Áo dài em bay, chiều...lộng gió / cho hành lang đây lạnh bài thơ!

*

Ôi gió thổi hồn anh ra biển...Biển ở đâu? Trong mắt em kia! Anh tưởng tượng mắt em hồ lệ...Anh tưởng tượng bao nhiêu đóa quỳ...

Anh sẽ quy ngày anh cố quận...Anh gọi em thảng thốt rừng xưa...Ngồi ở quán chờ xe thổ mộ...rồi miên man giữa xứ sương mờ!

...qua Thạnh Mỹ, qua Lạc Lâm hun hút; qua Định An, lên dốc Prenn...anh chơi với hoa quỳ dưới lũng...anh về đây, anh đi tìm em!

Sông với núi là em mãi mãi, tình núi sông, người một trái tim...

Trần Văn Lệ

